Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

16.01.2016
№26

"Ми ніколи не досягнемо миру, якщо не переможемо у цій війні!" – командир 2 роти полку АЗОВ "Кірт"

інтерв'ю – 3 стор.

ВИДАННЯ ПОЛКУ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ “АЗОВ”

Ворожі "Гради" для Маріуполя. Річниця обстрілу міста

24 січня 2015 рік. Маріуполь, мікрорайон "Східний". Ранок, люди якраз вийшли зі своїх квартир у буденних справах. Хтось ще залишався у домівках. А потім вибухи... І ще, а потім знову – тоді бойовики незаконних збройних формувань здійснити черговий терористичний акт проти мирного населення Маріуполя. З реактивних систем залпового вогню "Град" вони обстріляли східну околицю міста.

О ***09.25*** – бойовики незаконних збройних формувань обстріляли мікрорайон "Східний". "За попередніми даними, потрапили в ринок і житловий будинок. Мікрорайон залишився без електрики. Горять машини і магазини. Допомагати пораненим та постраждалим після обстрілів "Градами" виїхав взвод 2 сотні полку АЗОВ. Під командуванням командира взводу "Танцора". Бійці надавали першу медичну допомогу важкопораненим. А також шукали постраждалих у завалах. Евакуйовували поранених. Ліквідовували спалахи паніки та фактів мародерства.

11.00 – відомо, що у результаті теракту загинуло 10-теро людей, 46 поранених, серед них діти. Тоді одночасно з обстрілом житлового масиву вранці бойовики випустили снаряди по блокпосту у селищі Виноградне, убік Широкиного. Там також постраждали мирні мешканці.

Терористи одразу кинулись цинічно брехати, що у них немає артилерії, здатної завдати удару по Маріуполю. Вони почали переконувати, що вогонь вівся з району Старий Крим, який контролюють українські війська і називають удар по Маріуполю "провокацією".

Під час обстрілу Маріуполя три установки "Град" випустили на місто повні бойові комплекти – 120 бойових снарядів!

13:30 – відомо вже, що кількість загиблих у Маріуполі зросла до 15-ти людей. У лікарнях, -пригадує боєць полку, який тоді допомагав у ліквідації наслідків, була паніка – "Лікарня швидкої медичної допомоги" БСМП кожні 10-20 хвилин приймала постраждалих. Їх привозили і лікарі швидкої допомоги, і азовці. У шпиталі помітно починалася паніка".

Станом на ***14.45*** – у результаті обстрілу Маріуполя загинули вже 20 осіб: мирних мешканців та військовослужбовців, поранених – майже сотня людей, у тому числі й діти.

15:00 – **Прес-служба полку АЗОВ повідомила, що через Красний Луч пройшла колона з "Градами". Про це свідчило і оперативне відео, яке надали азовські кореспонденти.**

Відтак, стає відомо, що серед загиблих – двоє дітей. 93 людини зазнали поранень, з них 75 перебувають у лікарні з травмами різного ступеня важкості. І 27 загиблих.

Спеціальна моніторингова місія ОБСЄ підтвердила про те, що ранковий обстріл Маріуполя був здійснений із території, підконтрольної бойовикам.

У перехопленій розмові між бойовиками, яку СБУ оприлюднило, є два сепаратиста з позивними "Терорист" та "Пєпєл". У розмові бойовик з т.зв. ДНР на прізвисько "Терорист" дає з Донецька команду на застосування реактивних систем залпового вогню проти мирних мешканців Маріуполя. Його поплічник "Пєпєл" висловлює готовність виконати наказ на обстріл густонаселеного житлового масиву міста, а потім доповідає про результати.

Сьогодні волонтерка Наталя пригадує, як рік тому однією з перших виїхала на допомогу постраждалим від теракту:

"Надворі звичайна січнева погода. Холодно. Люди повиходили у двори своїх пошкоджених багатоповерхівок. В когось стелі та стіни пробило, а хтось позбувся усіх вікон у квартирі. Масштаби реально вражали: у дворах стояли спалені автівки, дотлівав спалений ринок та магазини. Тоді біля під'їздів вже працювали волонтери та азовці. Надавали теплий одяг, ковдри. Відігрівали гарячим чаєм та видавали харчі з собою. Особливо необхідною тоді стала звичайна клейонка. Тільки нею можна було врятуватися від холоду у розбомбленій квартирі. Аби не було протягу – позатуляти вибиті вікна. Особливо важко було старшим людям. Вони стояли на вулиці у старих пальтах і шапках, та паспортами у руках. Плакали і розгублено дивилися".

У списку загиблих унаслідок теракту проти мирного населення Маріуполя з боку незаконних збройних формувань – 29 людей. Майже 100 осіб у лікарнях.

На жаль, подібний теракт, може повторитися. Ділянки фронту послаблені. Відтоді, як вивели з передової усі батальйони та підрозділи Нацгвардії, у тому числі й полк АЗОВ, а наказали заступити воякам ЗСУ, ворог немов бавиться з нами, готуючись імовірно до наступу або провокації. Бійці полку АЗОВ готові вийти на передові позиції, аби не підпустити ворога до підступів Маріуполя.

Коцик

"Танцор": Ми робили все, що могли на той час – накладали джгути, вколювали знеболювальне

Спогади азовця, який один з перших взявся рятувати поранених мирних мешканців мікрорайону "Східний" одразу ж після обстрілу Маріуполя.

– "Ми встали на шикування зранку на базі II сотні в Маріуполі і почули вже звичні для нас обстріли. Але вони були настільки близько... Ми подумали, що обстріляли чотирнадцятий блок-пост, той, що біля Маріуполя. Я попросив командира сотні – Кірта виїхати з ініціативною групою на розвідку.

Виїхали ми швидко, Батя тоді був за кермом. Виїхали на бусіку, і була ще одна швидка. Вже в дорозі нам повідомили, що був обстріляний ЖМК "Східний" в Маріуполі. Повідомили про це хлопці з блок-посту. Бо спочатку обстріляли їх, а потім вони зрозуміли, що снаряди їх перелітають, а отже під обстрілом був уже житловий квартал Маріуполя. І коли ми під'їжджали, то побачили розбиті вікна, автівки. Було зрозуміло, що є двохсоті та трьохсоті. Ми подзвонили нашому черговому офіцеру на базу, просили, щоб виїхало якомога більше машин, що були вільні на той час. І групами швидкого реагування прибути на "Східний". Ми приїхали вже після того, як на місце прибуло декілька цивільних машин швидкої допомоги. Почали з ними кооперуватися і розподіляти на евакуацію двохсотих та трьохсотих. Ми робили все, що могли на той час – накладали джгути, вколювали знеболювальне.

По приїзду наших хлопців із сотні, ми розподілили зони відповідальності – пошук людей під завалами, нерозірвані снаряди. Оточували точки, де впав снаряд і не розірвався, щоб цивільні не наштовхнулись і не було ще більше жертв. Отак рації ми координувались.

Ми заходили в будинки, дитячі садочки. По максимуму відвозили поранених, працювали як пожежники, лікарі. Допомагали людям виходити з палаючих будівель.

Перші люди, яким ми надавали допомогу, були шоковані. Вони просили допомоги. Пізніше вже, після того як пройшла десь година часу, населення почало оговтуватись і були навіть випадки, коли жіночки виводили на провокативні розмови бійців, звинувачуючи їх у тому, що це ми, українські військові, винні в цьому обстрілі. Бувало навіть таке, що доводилось затримувати цивільних, які бігали, провокували і нас, і мирних мешканців, які ще були в шоці, а потім все це знімали на камеру за словами: "Вот вам і АЗОВ".

Найцікавіший момент був, коли ми приїхали на "Східний", не було жодного представника міліції. Як це взагалі таке може бути? Особливо коли їх райвідділок буквально був в епіцентрі обстрілу. Вони почали приїжджати тоді, коли вже працювали МНСівці, СБУ, журналісти, ми, медики. Тобто по суті, приїхали тоді, коли вже і не треба було.

Що стосується особисто мене, то я працював на автоматизмі. Потрібно було швидко проаналізувати ситуацію. Як командир, я повинен був використати свій потенціал, свій ресурс. У таких ситуаціях емоцій і не повинно бути, вони заважають. Ти повинен діяти рішуче і швидко. Треба було дуже швидко евакуювати та відвезти поранених до лікарень. То можна сказати спрацювали ми тоді як роботи. Шкода тільки, що не змогли більше врятувати життя. Тоді, на жаль, загинули мирні мешканці...

Розмовляла Сцила

Кірт:

"Операція зі звільнення Широкиного буде вписана у майбутній підручник історії"

Успішний наступ у Широкиному, який відбувся рік тому був першою, загальновійськовою операцією полку АЗОВ. Командував бойовими діями на цьому напрямку командир другої сотні полку на псевдо "Кірт". Колишній емігрант повернувся в Україну і зумів організувати один з найбільш боєздатних підрозділів полку і під його командуванням "азовці" нанесли бойовикам нищівну поразку в Секторі М.

Успіх Широкинської операції саме в автономності та ініціативності АЗОВу. Полк, який зараз розгортається до бригади має в той момент у своєму складі штаб, власну розвідку і мінометну артилерію. Танкові підрозділи ще тільки створювались, але був штаб здатний у зоні відповідальності АЗОВу розробляти і втілювати самостійні операції. Лютнева операція була задумана лідером Азовського руху, народним депутатом Андрієм Білецьким. А штаб полку вже втілив цю ідею в життя.

Наступаючи на Широкино, ми компенсували недостаток вогневої міці агресією військових дій. Сепаратисти не чекали ніяких активних дій від "укропів". Як свідчили полонені бойовики – вони не повірили своїм очам, коли побачили наступ АЗОВу. Коли ми звільнили від сепаратистів околиці Широкиного, то був дуже показовий випадок, коли командир бойовиків у кальсонах вибіг подивитися, що це відбувається?

Бойовики, які отаборились в Широкиному вже бачили кілька невдалих операцій 79-ї бригади. Військовослужбовці на чотирьох бронетранспортерах потрапили у засідку – одну машину бойовики спалили. Тоді українська армія втратила кількох хороших хлопців. Бійці вимушено залишили двох 200-х, яких ми потім забрали з Широкиного.

Наступ на Широкіно планувався як відволікаючий маневр – ми мали підійти, зробити спробу штурму блокпосту і відійти. Після перших пострілів у бік сепаратистів ті підрозділи, які разом з АЗОВом йшли в атаку отримали наказ відступити. Від командування "Сектору М" і до мене прийшов наказ відступати. Але оскільки це не був наказ від моїх командирів-"азовців" я відповів "АЗОВ – не відступає" і повів бійців на зачистку селища. Ми швидко зорієнтувалися на місцевості й оперативно створили план наступу. У нас з`явилося бачення картини бою, усвідомлення того, як штурмувати ці позиції. Загін командира із позивним "Шахта", – це бійці першого взводу за підтримки бронетехніки зробили спробу зачистити окопи. По рації я передав їм наказ просуватися далі і вже дуже скоро отримав від бійців звіт про те, що вони зайняли ворожі укріплення. В цей момент я і зрозумів, що проявляючи ініціативність, за допомогою агресивних наступальних дій можна добитися великого успіху.

Командував наступом в районі Широкиного я особисто і, орієнтуючись в оперативній ситуації, за наказом командування звільнив селище від сепаратистів. Після перших успіхів до нас доєдналися підрозділи МВС і Нацгвардії, які запропонували допомогти артилерією. Ми відтягнули підрозділи від передових позицій бойовиків, щоб не потрапити під "дружній вогонь" артилерії, але допомоги не було. Ця затримка і вимушений наступ дозволили бойовикам оговтатися – сепаратисти навіть спробували перейти у контрнаступ. Якби тоді нас пітримала хоча б одна рота і кілька БТРів, ми б могли розвинути успіх і звільнити від бойовиків територію аж до Безіменного. У сепаратистів на той момент було в селищі півсотні бійців, 1-2 бронемашини і танк. Бойовики в були деморалізовані нашим наступом. Якби в той момент нас ще би підтримали в районі Павлівки і Комінтерново, то на всьому відтинку фронту ми могли б зробити велику перемогу. Навіть, можливо, було б дійти до околиць Новоазовська. Ми могли б знищити багато ворожих складів, техніки, живої сили та перервати їхні лінії комунікацій. У цей критичний момент бойовикам би довелося відтягувати від Дебальцевського котла значно більші сили. Можливо, навіть російське бронетанкове угрупування ("бойові буряти Путіна" – ред.) довелось би відтягувати на Новоазовський напрямок.

Європейські та грузинські інструктори високо оцінюють боєздатність АЗОВу, який на їхню думку за рівнем підготовки та вмотивованості наближається до підрозділів країн НАТО. Ми дуже швидко вчимося. За результатами кожної операції ми працюємо над створенням нової військової доктрини. В Україні не існує жодного підручника з модерної військової тактики і стратегії перекладеного державної мовою та адаптованого для наших військових сил. Повномасштабних уставів про те, як треба готувати бійців, як треба воювати просто не існує. Стандартних оперативних процедур немає, ми їх створюємо за результатом кожної операції. Навіть за результатом польових навчань з`являються нові інструкції. Для командира і сержанта розробляються стандартні процедури і правила, які згодом будуть надруковані на папері. Таким чином українські військові матимуть перший сучасний підручник. Усі правила і доктрини ми випробовуємо на собі і за деякі настанови заплачено життям і здоров`ям синів України. Це, на жаль, висока ціна.

У країні від самого початку було достатньо сил для перемоги. Бракувало тільки людей, достатньо мужніх для того, щоб прийняти на себе рішення і віддати наказ своїм підлеглим. Радянська військова доктрина, вона побудована таким чином, що ніхто не приймає ініціативних рішень. Українські військовики звикли чекати наказу від командування. Підозділам не дають автономності навіть у зоні їхньої відповідальності.

Сепаратисти часто мали успіх у зіткненнях з військовослужбовцями Збройних сил України саме завдяки своїй неконтрольованості. Кожна банда не чекала наказу від керівництва, а діяла на власний розсуд, часто демонструючи цим свою перевагу перед неповороткою та збюрократизованою українською армією. Таким чином їм вдавалося заманити у засідки бійців "Айдару", "Національної гвардії". Якби наші бригади мали більшу автономність – перемог було би набагато більше.

Зараз багато говориться про модернізацію війська та запровадження західних військових стандартів. Але для мене очевидно, що корумповане Міністерство оборони поки що пригальмовує ці ініціативи.

Ситуація в Комінтерновому насправді стабільна, починаючи від вересня 2014 року. Сепаратисти постійно заходили в селище і виходили з нього. Їхні патрулі були там завжди. Але це стабільність військового часу, коли кожного дня стріляють і вбивають людей. Крапку можна поставити виключно широкомасштабною військовою операцією.

Тільки завдяки АЗОВу сепаратисти отримали серйозні втрати на Широкинському напрямку. Полонені сепаратисти свідчили, що за пасивність і неповоротку структуру вони вважали ЗСУ "тєрпілами". Але наш наступ страшенно перелякав. Якщо нам зараз дадуть наказ, то на своєму відтинку фронту ми зможемо провести вдалу військову операцію.

Ямамото

Спогади про бій під Крутами Степан Самійленко – полковник Армії УНР

Розповідь записана істориками 1961 року

...Як один з останніх учасників і свідків бою під Крутами, хочу цим спогадом відобразити перебіг бою, що, не дивлячись на віддаль часу, як живий, стоїть у мене перед очима.

Пополудні 28 січня 1918 р., командир Першого авто-панцерного дивізіону– підполковник Чорний, одержав наказ від начальника гарнізону м. Києва – полковника Юрка Капкана – вислати другого дня вранці на станцію Крути шість автопанцерників.

Перший автопанцерний дивізіон, що стояв на той час у Києві, на Печерську (недалеко від товарової станції), складався з трьох чот, по три автопанцерники в кожній (два – з двома кулеметами "Максим" і один – з трьома кулеметами "Максим" та однією гарматою). Першою чотою командував, поручник Червяков, другою – поручник Борковський, і третьою – поручник Греків, а я був заступником командира дивізіону.

Але дивізіон на той час не міг виконати того наказу, тобто не міг вислати на станцію Крути шість автопанцерників, а міг вислати тільки чотири, бо решта автопанцерників потребувала ґрунтовного технічного перегляду.

Щоб усе те вияснити в команді міста, з наказу командира дивізіону, я поїхав туди. Вияснивши цю справу з полковником Капканом, я запитав його-:"Які ж частини мають узяти участь в бою на станції Крути?"

На це мав відповідь:

Юнаки Київської військової школи, в такій кількості, яку зможе школа вислати, але не менше 200 чоловік; відділ київського Вільного козацтва в такій кількості, яку зможе вислати інженер Ковенко – начальник Вільного козацтва в м. Києві; батарея сотника Лощенка; батарея полковника Алмазова, з якою поїдуть автопанцерники. На місці вже є місцеві військові частини, сила яких докладно невідома.

Ми добре знали, що їзди від Києва до Крут – усього пару годин. Але наділі виявилося інше: на станцію Крути ми приїхали аж пополудні 29 січня, бо залізничники саботували. Потяг наш зупинився не доходячи до станції Крут, бо станція і всі під'їздні дороги до неї були загачені потягами.

Звідти уже стріляли наші гармати (сотника Лощенка) в Гомельському напрямку, де видніли здаля ворожі лави. Туди незабаром почали строчити і наші кулемети. Наразі з Бахмацького напрямку показалися густі й довгі лави ворога, по яких відкрив огонь із своїх гармат полковник Алмазов (просто з вагонів платформ).

Ввести в дію автопанцерники, які мали неабияку силу (дев'ять кулеметів "Максим" і одна гармата), виявилося неможливим. На полі був глибокий сніг, по якому автопанцерникам було важко рухатися. Тому вся обслуга автопанцерників (я стояв на платформі, коло тяжкого автопанцерника "Хортиця") була бездіяльними свідками бою під Крутами.

З напрямку Бахмача ворог безупинно йшов на станцію Крути. З напрямку Гомеля він ще скоріше наближався до станції, незважаючи на запеклий гарматний, кулеметний і рушничний огонь наших оборонців. Коли ворог з Гомельського напрямку уже підходив до станції, оборонці (у кільканадцять разів числом слабші) почали під огнем ладуватися до вагонів. А ми (автопанцерники і батарея полковника Алмазова), як ті, чий ешелон стояв останній (а перший від Києва) отримали наказ вирушити на Київ, що ми і зробили, аби звільнити дорогу іншим відступаючим частинам.

Уже вечоріло. Наш потяг відходив поволі і ми були свідками, як ворог (виключно самі матроси), що наступав з боку Бахмача, оточував наших вояків.

Про дальший перебіг бою під Крутами ми уже довідалися пізніше і то майже з невеликими відмінами при кожному оповіданні.

Одне можна було усталити з усіх тих розповідей: величезній перевазі ворога, що наступав на станцію Крути з двох напрямків – Гомель і Бахмач, в жодному разі не могла протиставитися наша малочисельна оборона.

Коли юнаки військової школи були добре навчені військової справи, але малочисельні, – Вільне козацтво не тільки не було достатньо ознайомлене із способом провадження бою, а навіть і з ужитком пальної зброї.

У значній мірі захитала оборону і велика втрата в командному складі Вільного козацтва, через що і не було втримано належного зв'язку з іншими частинами оборонців (головне, з Юнацькою школою). Але і усунення всіх тих недоліків не дало б надії утримати Крути, бо сили ворога були багато чисельніші. Постава же оборонців гідна до наслідування для прийдешніх поколінь. І те, що українська молодь узяла на себе, як свій обов'язок, рік-річно, в річницю бою під Крутами, гідно споминати той бій і його учасників, передусім тих, що життя своє склали там, дає запоруку думати, що пам'ять про тих лицарів "не вмре, – не загине!"

Бій під Крутами: Героїчна боротьба українського юнацтва

Бій українських вояків проти більшовицької армії на станції Крути затримав ворога на чотири дні. Таким чином добровольці утримали столицю на час, необхідний для укладання Брест-Литовського миру, який de-facto означав міжнародне визнання української незалежності. Минуло майже сто років, а ми знову змушені обороняти власну незалежність ціною людських жертв.

На початку січня 1918 року більшовики встановили контроль у Харківській, Катеринославській та Полтавській губерніях та розгорнули наступ на Київ. 24-27 січня 1918 року запеклі бої розгорнулись за станцію Бахмач.

Коли українські війська відступили до станції Крути, на їх підтримку було направлено Першу Українську юнацьку (юнкерську) школу ім. Б. Хмельницького у складі чотирьох сотень (400-450 курсантів і 20 старшин (офіцерів) та першу сотню (116-130 осіб) новоствореного добровольчого Помічного Студентського куреня січових стрільців. До них приєдналися ще близько 80 добровольців з підрозділів місцевого Вільного козацтва із Ніжина.

Після запеклого багатогодинного бою, користуючись присмерком, українські війська організовано відступили зі станції Крути до своїх ешелонів. 27 студентів та гімназистів, які перебували у резерві, під час відступу потрапили у полон. Наступного дня вони були розстріляні або замордовані. Згодом їх поховали на Аскольдовій могилі у Києві.

Утрати українських військ під Крутами оцінюють у 70-100 загиблих, за сучасними підрахунками. Серед них – 37-39 вбитих у бою та розстріляних студентів і гімназистів. На сьогодні відомі прізвища 20 з них. Це студенти Народного університету Олександр Шерстюк, Ісидор Пурик, Борозенко-Конончук, Головащук, Чижов, Сірик, Омельченко (сотник); студенти університету Св. Володимира Олександр Попович, Володимир Шульгин, Микола Лизогуб, Божко-Божинський, Дмитренко, Андріїв; гімназисти 2-ї Кирило-Мефодіївської гімназії Андрій Соколовський, Євген Тернавський, Володимир Гнаткевич (з 6-го класу), Григір Піпський (галичанин), Іван Сорокевич (з 7-го класу), Павло Кольченко (прапорщик), Микола Ганкевич (з 8-го класу).

Втрати більшовицьких військ під Крутами були значними, сягали тільки вбитими 300 вояків.

Діти, що померли заради Батьківщини

Монумент Дітям-Героям біля замку Чапультепек

Військовими героями часто стають молоді, зовсім юні ідеалісти. Вони не схильні до поміркованості і розважливості, не обтяжені сім'ями та дітьми, заради яких треба повертатись додому. В молодій крові вирує адреналін, а молодечий мозок збуджують і хвилюють картини кривавих баталій. Юні вірять в те, що світ можна змінити і що Батьківщина варта того, щоб за неї помирати.

У ці дні Україна згадує своїх молодих героїв, що захищали Україну під Крутами у 1918-му. Свої крутянці є і у мексиканського народу...

У 1846 році на Північноамериканському континенті розгорілась чергова війна за переділ територій. На цей раз між Мексикою і США. Предметом суперечки стала територія нинішнього штату Техас, який проголосив свою незалежність від Мексики у 1836 році і у 1845 році був окупований США.

Бойові дії почали американці у березні 1846 року. Американська армія була більш ніж втричі меншою за мексиканську, проте краще вивчена, краще озброєна і діяла в чіткій взаємодії між частинами. Мексиканська армія була ослаблена недавньою війною за незалежність, не виробляла власної зброї і користувалась застарілою, практично не мала свого флоту, і складалась в основному (крім офіцерів) з індіанців та пеонів (латиноамериканський аналог кріпаків).

За півтора роки війни американські війська в ході кількох кампаній поступово витісняли мексиканців на південь і на початку осені підійшли до столиці Мехіко.

12 вересня вони почали артилерійський обстріл замку Чапультепеке. Замок прикривав підступи до столиці з південного-заходу, за часів ацтеків він був резиденцією Монтесуми і розташовувався на краєвидному пагорбі 60-метрової висоти. В останні роки замок використовувався як Мексиканська Військова академія. Більшість американських генералів (в їх числі і знаменитий у майбутньому генерал конфедератів Роберт Лі) висловлювались проти штурму замку в лоб і вважали за розумне зайти вглиб території на південь і звідти штурмувати столицю. Проте командувач американських військ генерал Скотт не побажав лишати у себе в тилу такий об'єкт і прийняв рішення брати його штурмом.

Цілу добу тривали артилерійські обстріли замку і о 8 годині ранку 13 вересня почався штурм. Атакували замок три штурмові колони американців. Обороняли замок всього 922 мексиканці, 200 з яких були 13-19 річними курсантами.0

Не маючи змоги стримувати атаку переважаючого по кількості ворога при підтримці артилерії з кількох сторін мексиканці вночі почали відходити в сторону міста, наносячи тим не менше ворогу, відчутних втрат. Тут і відбулися мексиканські Крути.

Шестеро курсантів відмовились виконати наказ мексиканського генерала Браво відступити в місто і вирішили до кінця обороняти свій замок. Сам генерал, до речі, так і не встиг відступити та був захоплений у полон.

Діти-герої. Саме під такою назвою в історію Мексики увійшли шестеро хлопців-курсантів Військового училища у віці від 13 до 19 років, що героїчно загинули 13 вересня 1847 під час оборони Чапультепека. Хлопчаки, звали яких Хуан де ла Баррера, Хуан Ескутіа, Агустін Мелгар, Франциско Маркес, Фернандо Монтес де Ока і Вісенте Суарес. Хуан де ла Баррера був найстаршим (1828 року народження) і встиг отримати за час війни офіцерське звання лейтенанта. Франциско Маркес був наймолодшим (1834 року народження).

До речі, більшість хлопців були далеко не відмінниками, четверо з них виключалися з училища за порушення дисципліни (заради справедливості відмітимо, що доволі таки дріб'язкові). Фернандо та Агустін були сиротами. І тим не менше у важкий час юнаки проявили себе як справжні чоловіки-воїни, на відміну від натовпу кадрових офіцерів, які залишили поле бою.

Хуан де Ла Баррера загинув на лісовій дорозі, захищаючи одну з батарей що вела від замку до Такубайє (робоче передмістя Мехіко). Тіла Хуана Ескутіа та Франциско Маркеса знайшли на східному схилі пагорбу, продірявлені кулями. Хуан, не бажаючи щоб мексиканський прапор дістався ворогу, обмотався ним і кинувся вниз. Цей подвиг став сюжетом для картини художника Габріеля Флореса.

Залишившись один, Мельгар спробував стримати натиск американців, що спускалися з захопленого ними спостережного пункту по сходах. Незважаючи на отримані поранення, він вів вогонь по противнику, поки його не покинули останні сили. Його – судячи з усього ще живого – підібрали і поклали на стіл, що стояв в одній з кімнат, що знаходилися поряд з тією драбиною. Там тіло Агустіна Мельгара і було виявлено на підлозі 15 вересня.

Фернандо Монтес де Ока в училище поступив 24 січня 1847. Де Ока був одним з тих, хто, незважаючи на рекомендацію генерала Монтеверде "покинути училище і повернутися додому", добровільно залишився захищати свою "альма матер". У документах залишився такий запис: "Курсант Фернандо Монтес де Ока. Героїчно загинув 13 вересня 1847. Він виявився на даху училища, яке на той момент вже було захоплено американцями. Щоб прапор не дістався ворогові, де Ока, як і Хуан, закутавшись в нього, кинувся з даху ".

Вісенте Суарес Феррер героїчно загинув на посту вартового 13 вересня 1847. Помітивши наступ противника, застрелив одного з солдатів і важко поранив багнетом другого. Американці, вражені побачивши такого юного захисника, вступили з ним у сутичку тільки після того, як він убив ще одного із них.

Такий подвиг звершили молоді патріоти, які гаряче вірили у свою молоду Батьківщину і ціною власного життя відмовились віддавати її ворогу.

Їх останки, поміщені в кришталеві урни, перебували у Військовому училищі до 27 вересня 1952 року – дня, коли їх урочисто перенесли до пам'ятника, спорудженого архітектором Енріке Ечегарайєм та скульптором Ернесто Тамарісом.

Хорват

ПОДІЇ У СВІТІ

Новорічні безчинства біженців у Європі тривають

Хвиля обурення пройшла Європою, що почала оговтуватись після новорічних нападів, у зв'язку з політично мотивованою пасивністю й замовчуванням факту причетності біженців до злочинів та самих злочинів поліцією й ЗМІ. Лавина скарг і заяв у правоохоронні органи, виступи потерпілих дівчат на німецькому телебаченні і сплеск активності альтернативних медіа, які нарешті прикули заслужену увагу широких верств населення правдивими репортажами про події, ставлять в усе більш незручне становище уряд Німеччини та інших країн Європи.

Нагадаємо, перші репортажі про новорічні безлади почали з'являтися в мейнстрімних медіа лише через 5 днів з моменту скоєння, 5 січня, після того, як їх озвучили патріотичні ЗМІ, а репортаж поліції Кьольну від 1 січня містив кричущий висновок про те, що святкування Нового року в районі залізничного вокзалу в Кьольні пройшло "мирно".

З гострою критикою на адресу дій, точніше, бездіяльності поліції виступив і Міністр внутрішніх справ Німеччини Томас де Мезьєр. Його попередник Ганс-Петер Фрідріх також назвав скандалом затримку офіційних поліцейських репортажів, новітній "код мовчання" та "відбілювання новин" журналістами. Наслідком стало звільнення голови поліції Кьольна Вольфганга Альберса для відновлення репутації правоохоронних органів.

Так, Міністр внутрішніх справ Північної Рейн-Вестфалії Ральф Йегер звинуватив його в замовчуванні близько двох десятків встановлених під час подій Нового року осіб нападників: всі 18 виявились біженцями. Речник МВС Тобіас Плате повідомив, що серед 31-го підозрюваного нарахували 9 алжирців, 8 марокканців, 5 іранців, 4 сирійця, 2 німця і по одній особі з Сербії, Іраку й США. Крім того, заарештували двох північноафриканців.

Те, що жінок-біженців у спільних кампусах для біженців часто гвалтують їх сусіди і навіть змушують займатись проституцією за 10 євро (інформація від соціальних працівників закладів та поліції), здається, також не заторкнуло захисників прав жінок, які воліють залишатись "прогресивними" в усьому. Як і історія про жінку, що, виявляється, втекла від домагань в Німеччину тільки для того, щоб її 13-річну дочку в підсумку згвалтував біженець-мусульманин з тієї самої країни. На цьому тлі прохання утриматись від декольте, міні-спідниць та шортів, які звучали від адміністрацій німецьких шкіл у пік прийому біженців, "аби виразити повагу до культури іммігрантів", породжують резонні запитання.

Утім, хроніка згвалтувань, опублікована Гейтстоунським інститутом у вересні 2015 р. під назвою "Епідемія згвалтувань мігрантами" показує не тільки страшну статистику частотних згвалтувань німецьких жінок і дівчат біженцями, в тому числі 7-річної дівчинки вдень у парку, а й факт приховування цих даних поліцією й медіа від самого початку прийому біженців Німеччиною. Встановлено, що 80 % усіх біженців – мусульмани.

Тож не дивує реакція Словаччини, яка в особі Прем'єр-міністра Роберта Фіцо відмовилась приймати біженців мусульманського походження на державному рівні. Фіцо підкреслив, що бачить прямий зв'язок між потоком біженців у Європу та подіями в Парижі й Кьольні і не допустить утворення "компактної мусульманської спільноти" в Словаччині.

В ході розслідування серії узгоджених нападів сексуального характеру на європейських жінок та пограбувань з боку осіб "північноафриканського та близькосхідного походження", географічний ареал міст-жертв значно розширився, тепер охоплюючи всі крупні міста Німеччини, а також Швецію, Швейцарію, Фінляндію та Австрію.

! Бійці-іноземці полку АЗОВ про безчинство біженців у Європі...

"Микола" – (громадянин Швеції), артилерист АЗОВу:

"Ситуація у Швеції з неєвропейськими мігрантами доволі складна. Нещодавно поліцією було виявлено, що мігранти брали участь в масових сексуальних нападах на маленьких шведських дівчат. Таке ж відбувається в Кельні та інших містах Європи. Медіа робить все можливе, щоб приховувати ці факти. Коли ЗМІ повідомляють про насильства та інші тяжкі злочини мігрантів, вони завжди закривають обличчя цих людей. З 1975 року, коли шведські політики вирішили, що Швеція має бути багатонаціональною, кількість насильств виросла на 723 %. Сьогодні Швеція на вершині списку, як країна, в якій скоюється найбільша кількість сексуальних злочинів в Європі. І це буде тривати до тих пір, поки ми не піднімемося проти нашого культурного марксизму у владі та ЗМІ, що не кажуть правди. І протести, думаю, почнуться найближчим часом".

"Ультімакс" (громадянин Хорватії), боєць III сотні АЗОВу:

"Я чув про ситуацію яка відбувається в Європі. Але мене шокувало те, що я почув про Україну. Не можна дозволяти таке свавілля тим, хто приїхав в чужу країну з іншою вірою, з чужими традиціями. Ти приїхав – значить ти повинен поважати. Навіть та ситуація, що виникла в Західній Україні – у Івано-Франківську не може замовчуватись. Я приїхав воювати за справедливість, за волю, за традиції. А в країні таке дозволяється. Такі випадки повинні розголошуватися. Правоохоронці повинні реагувати миттєво, політики повинні вирішувати це на державному рівні.

Сцила

Рік тому ми втратили наших побратимів...

За кілька днів до нового року 28 грудня 2014 року загинув ще зовсім юний боєць АЗОВу – В'єтнам.

Дмитро АСТРАКОВ ("В'єтнам") – 20-річний хоробрий воїн, який загинув під час виконання бойового завдання.

Побратими, які добре знали В'єтнама, пригадують, що Діма був неймовірно щирим, хоробрим та позитивним хлопцем.

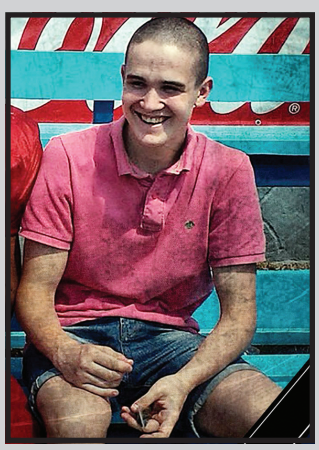

7 січня 2015 року загинув один із "БОРОДАЧІВ" – боєць АЗОВу з позивним "Фікс".

Найближчі друзі-азовці та побратими з "Borodach Division", з якими пліч-о-пліч ніс службу боєць, згадали Фікса у день його загибелі. Розпалили вогонь та розгорнули банер з позивним азовця та символікою "Borodach Division".

Ваші смерті немарні!
Не забудем,
помстимося!

Військова традиція Європи: Литва

Божество балтійської міфології ожило у назві спецназу Війська Литовського. "Айтвараз" – це елітний військовий підрозділ професійної армії Литви.

Айтвараз – вогняний дух, покровитель землі, неба, вогню та води, що охороняє добрих людей та карає зловмисників. У фольклорі істота виступає символом справедливості. Його твердість, рішучість, таємничість та безоглядна відданість своїй країні – відповідає романтичним уявленням про військову справу часів заснування Великого Князівства Литовського.

На шевроні бойового ескадрону зображений символ героя міфів – вогняний меч древньої Литви.

Передумовою створення Сил спеціальних операцій став теракт 11 вересня 2001 року. Таким чином, керівництвом Литовської держави було прийняте рішення створити окремий підрозділ для особливих військових задач, зокрема, антитерористичних.

Новоутворений у 2002-му ескадрон пройшов бойове хрещення в операції НАТО в Афганістані, швидко взявши під контроль провінцію Гор; протягом наступних 10 років продовжує базуватись там.

Також спецназ "Айтвараз" відзначився у спецопераціях в Іраку та Центральноафриканській республіці. На даний момент окремі підрозділи залучені в антитерористичній операції в Сомалі.

"Айтвараз" застосовують для виконання короткочасних, складних, локальних задач. В мирний час такими задачами можуть бути: затримання терористів, попередження терористичних атак чи арешт військових злочинців тощо. В разі війни – перед спецназом стоїть задача знищення стратегічних об'єктів противника та проведення розвідувально-диверсійних операцій.

В 2008-му призовна служба в Литві була нібито скасована, проте через нестабільність та загрозу можливої війни в Балто-Чорноморському регіоні – в 2015 р. призов відновлений. Втім, навіть у роки відсутності призиву кількість охочих стати до лав Війська була високою, конкурс деколи сягав 9 осіб на місце.

За прикладом Литви в Україні ініціюють створення Сил спеціальних операцій, склад яких буде сформовано із контингенту учасників бойових дій.

Армії світу: харчування

У минулих випусках на сторінках нашої газети ми розповідали про різновиди камуфляжів армій світу. Сьогодні ми підготували матеріал про харчування військовиків різних країн. Отож, – сухі пайки військовослужбовців Італії, США, Франції, Танзанії та України.

"Сухий пайок" – це набір продуктів, який призначений для харчування військовослужбовців в польових умовах. Він розраховується з норми харчування однієї людини на добу, або на один прийом їжі.

АРМІЯ ІТАЛІЇ

Італійські військовослужбовці мають у своєму раціоні багато солодощів: згущене молоко, крекери, мармелад, цукерки, консервований фруктовий салат та мюслі у шоколаді. З основних блюд тут є суп з бобів, пельмені та національна страва Італії – паста.

Також кожен з бійців отримує сіль, цукор, каву, чай, вітаміни, серветки, пластмасовий посуд, сірники, зубочистки та три одноразові зубні щітки.

АРМІЯ ФРАНЦІЇ

Основні страви французького сухого пайка – паштет, м'ясне асорті, консервований суп, боби. З солодкого у французькому сухпайку наступне: бісквіт, желе, шоколад, цукерки. Також обов'язкові чай пакетований, розчинна кава, гарячий шоколадний напій, цукор, сіль, перець і, авжеж, майонез.

Для більшого комфорту кожен сухий пайок має у собі одноразову міні-грілку та таблетку сухого пального. З додаткового інвентарю – серветки, одноразові ложки, сірники, зубочистки.

АРМІЯ ТАНЗАНІЇ

Раціон військових зі сходу Африки не дуже вражаючий. Сухий пайок танзанійських військовослужбовців складається з тушкованої курки, рису та вівсяної каші. На солодке тільки печиво. Напоїв у брикеті їжі стільки ж скільки й видів всієї їжі у пакунку: сік апельсиновий, сік з манго, розчинна кава та чай. Також є прилади для їжі – одноразова ложка та ніж.

АРМІЯ США

Американський сухий пайок має назву "Meal, Ready-to-Eat" (MRE), що перекладається як – "Їжа, готова до споживання". Такий пакет їжі призначений для використання на протязі 21-єї години після розвертання військових в бойових умовах. На кожному пакунку з їжею вказана основна страва та номер меню (у армії США 24 види сухого пайку).

Найвідомішою стравою сухпаю військовослужбовців США є свинячі реберця, які доповнені соусом BBQ. Також до складу сухпаю входить картопляний суп, коржі, арахісове масло, драже Skittles, розчинна кава, сухе молоко, пляшка лимонаду, жувальна гумка, сіль, цукор, волога серветка, сірники, туалетний папір та прилади для споживання їжі.

MRE меню №20: спагеті з м'ясним соусом, м'який сир, крекери з обсмаженим арахісовим маслом, льодяники, пшеничний хліб, молочний коктейль, гострий соус, кава, цукор, сухе молоко.

СУХПАЙ НАЦГВАРДІЇ УКРАЇНИ

До раціону українських військових НГУ, зокрема і бійців ОЗСП Полк АЗОВ входять досить калорійні продукти. Вприципі зібрали сухпай за принципом: могло бути й гірше. У зеленому поліетиленовому пакеті, які видають бійцям під час чергувань на позиціях містить таке:

Сніданок
1. Каша перлова з тушонкою
2. 2 пачки галет "Похід"
3. Паштет
4. Кава "Галка"
5. Пакетик з цукром
6. Серветка волога
7. Серветка паперова

Обід
1. Тушонка.
2. 2 пачки галет
3. Пакетик з чаєм
4. Пакетик цукру
5. Серветка волога
6. Серветка паперова

Вечеря
1. Гречана каша з тушонкою

Сторінку підготував Журналій

На обороні рідного міста: історія бійця АЗОВу з Маріуполя

Якщо Маріуполь називають форпостом України, то АЗОВ – саме та охорона, що гарантує його безпеку та недосяжність для ворога. І близько 70 % бійців полку – вихідці зі Східних областей України. Дехто з них втратив свої домівки і пішов на війну з єдиною метою – повернути назад рідну землю.

Маріупольчанин з позивним "Паркур" в АЗОВі з 1 вересня 2014 року. Стати одним з бійців полку він вирішив під час панування ДНР в місті: "Настала весна і ситуація в країні, місті загострювалася. Починалися безладдя, злодійство, міська влада та правоохоронні органи відкрито підтримували "Рускій мір". Відбувалися події з лихих 90-х: представники так званої ДНР ходили по офісах підприємств, приватних фірм і вимагали щомісячні або разові фінансові внески. Був банальний рекет. Обстановка анархії тому сприяла. На вулицях п'яні прихильники ДНР били людей з українською символікою". Паркур згадує – багато мешканців міста не погоджувались з тим, що відбувалося. Але страх за себе та близьких не давав їм виходити на вулиці. Та багато було і тих, відчайдушно-сміливих, що йшли в наступ на озброєних ДНРівців з голими руками (без зброї) – з українськими прапорами та вірою у свої національні ідеї.

До початку війни він закінчив звичайну місцеву школу та ПГТУ. "Паркур" із посмішкою називає себе футбольним хуліганом. В цивільному житті він займався і гімнастикою, і, власне, паркуром, майже увесь час приділяв роботі. Та вирішивши стати на захист України, він звільнився з роботи, зібрав документи та амуніцію: "Альтернативу АЗОВу я не бачив, тому що уряд зливав батальйон за батальйоном, АЗОВ же диктував свої умови, і на полі бою раз за разом доводив, що він найкращий". В першу чергу Паркур відзначив для себе гарну підготовку новобранців до бойових завдань та ідейність тих, кого набирає полк: "Враження про АЗОВ і хлопців були найкращі, вже тоді я розумів, що не помилився з вибором".

За час перебування в АЗОВі Паркур брав участь у Широкинській наступальній операції, а згодом обороняв позиції в тому ж населеному пункті. Він з дитинства мріяв про кар'єру військового, а виховання в родині було сповнене патріотизму. Однак, батьки неабияк хвилюються за "Паркура": "Звичайно вони були проти моєї участі у війні, боялися за моє життя, думаю, так вважають всі батьки військових. Але, оскільки я був рішучим і безкомпромісним, їм нічого не залишалося як підтримати мене".

Хоча сьогодні АЗОВ не на передовій, бійці постійно відточують свої бойові навички, розповідає "Паркур": "У розташуванні відбувається постійне вдосконалення та відпрацьовування набутих знань. Передаємо досвід новоприбулим. Наголос ставиться не тільки на військову та фізичну частину, але і на культурно-духовну. Наше життя – це постійні тренування, які проходять щодня, крім неділі. Ми відвідуємо історичні лекції, які нам читають наші ж побратими. Але не забуваємо і про дозвілля. Часто для нас виступають сучасні молодіжні українськи гурти, поети".

Про своє рідне місто "Паркур" розповідає з особливим захопленням. Він має надію, що зміни на краще відбудуться: "Сподіваюся, пройде глибока люстрація в органах самоврядування. Вибори, що відбулися 25 листопада ставлять це під сумнів, але все ж я вірю, що все зміниться, коли люди матимуть вибір. Хотілося би бачити місто не тільки гігантом промисловості, але й культурно-курортним куточком України". Починати зміни потрібно, вважає боєць, саме з виховання підростаючого покоління: "Впровадження в шкільну програму патріотизму. Хотілося би бачити більше спорткомплексів для дітей та молоді. Відкриття різних творчих будинків".

Щодо відношення до АЗОВу в місті боєць відзначає позитивні зрушення в порівнянні з минулим роком: "Минулорічні події змусили багатьох переглянути свої переконання і жителі міста не допустять їх повтору. У місті багато хто захоплюється АЗОВом і підтримує його.

"Рашистське" телебачення завжди сильно впливало на городян, вони боялися АЗОВ, "карателів" , але після прибуття полку в місто – все кардинально змінилося".

Відступати від поставленої мети "Паркур" не збирається. Переконаний, – захищати свій будинок від окупанта – справа гідності будь-якого Українця.

Сцила, Нава

Підпілля ОУН в Маріуполі

І нехай кожен поціновувач ЛНР та ДНР знає, що в Донецькому Маріуполі колись також були українські націоналісти. І саме з Маріуполя розпочався довгий підпільний шлях першого на Донбасі осередку Організації Українських Націоналістів.

Коли мешканці Маріуполя, а за сумісництвом захисники "руського міра", затягують відому пісню про те, що місто завжди було проросійськи налаштованим, то вони або не знають, або забувають про підпілля, яке діяло на цій території в 40-50 -х роках.

Євген Стахів очільник підпілля ОУН в Маріуполі у роки ІІ Світової війни

Маріупольське формування ОУН (б)* було не тільки першим на Східній Україні підпіллям, але ще й одним з найбільших. Тоді членів осередку налічували близько 300 осіб.

Причиною появи опору була чергова хвиля русифікації на Донбасі в 33 році. Школи знову ставали російськомовними, пресу та літературу також перекладали російською мовою. Ця тенденція отримала негативний відгук у патріотично-налаштованих мешканців Донбасу.

8 жовтня 1941 в Маріуполі з'явилася перша група ОУН (б) з 12 осіб під керівництвом Василя Булавського. Група ділилася на 2 частини: перша вступила в поліцію, у другій – працювали перекладачі. Таким чином, підпільники могли вільно отримувати важливу інформацію і шукати прихильників української ідеї. Однак, за 4 місяці справжні наміри ОУН (б) були розкриті, і членів формування заарештували і вислали з Донбасу.

У лютому 1942 року в місті було сформовано новий осередок ОУН (б), лідером якого став Євген Стахів. Головною ідеєю націоналістичного підпілля був розвиток вільної, незалежної і демократичної України. Підпільники говорили з народом простою і зрозумілою мовою, тому місцеве населення підтримувало їх і співпрацювало. Молоде покоління маріупольців із задоволенням приєднувалося до формування, що було великим успіхом для підпільної роботи.

Поширенню української ідеї і своєрідним рупором націоналістів стала "Маріюпільська газета", головним редактором якої був Микола Стасюк – колишній член Центральної Ради, старий петлюрівець, який більшу частину життя переховувався від більшовицьких переслідувань. У ній друкувалися матеріали про історію України, комуністичний терор, Голодомор і т.д. Колектив газети мав великий вплив на українське суспільство Маріуполя.

ЦІКАВО ЗНАТИ:

У червні 1942 року ОУН (б) організувала в місті товариство "Просвіта", яке своїм першочерговим завданням ставило розвиток української культури і творчості, а також поширення впливу ОУН на сході України. Легально "Просвіта" діяла до червня 1943 року й налічувала близько 150 осіб.

Підпілля було розкрито силами української допоміжної кримінальної служби і провокатора О. Вальчіка. Репресіям піддалися як ОУН (б), так і ОУН (м)**.

Починаючи з літа 1942 року, німці вели активні репресивні дії щодо представників ОУН (б). Влітку і восени 1942 року в Маріуполі були проведені масові арешти, а восени 1943 року гестапо заарештувало і розстріляло підпільників у Костянтинівці, Краматорську, Слов'янську, Горлівці, Красноармійську, Ольгінці, Донецьку.

В кінці 1943 року СРСР почала активну зачистку підпільників, що залишилися. До 1947 року в Донецькій області заарештували і засудили майже 400 членів ОУН (б) та їх прихильників. Усі вони були засуджені на тривалі терміни ув'язнення.

Факт існування підпілля ОУН в Маріуполі підтверджує документ НКВД "Про діяльність ОУН на сході України".

**** (б) – бандерівці**
*****(м) – мельниківці***

Лада

ВИДАННЯ ПОЛКУ "АЗОВ"
Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
redaktor.cs@gmail.com
Видано у зоні бойових дій

Над номером працювали:
Головний редактор - ***КОЦИК***
Журналісти: ***ЛАДА, ЖУРНАЛІЙ, ХОРУС***
Фотограф - ***ЯРА***

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали.
У передруках посилання на джерело є обов'язковим.
Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів.
У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.
Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)